

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 01/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 902

“CÁI CHẾT NGÀY MỘT GÀN KÈ”

Đề tài này nhắc nhở chúng ta: **Cảnh vô thường của kiếp người diễn ra rất nhanh chóng. Nếu chúng ta sống 100 tuổi thì chỉ có 36.000 ngày. Hàng ngày chúng ta gỡ đi một tờ lịch nghĩa là thọ mạng của chúng ta đã ngắn đi một ngày. Thời gian vô cùng quý báu vì đó là thời gian của sinh mạng.**

Khi chúng ta khi gỡ đi một tờ lịch, chúng ta có cảnh giác rằng thọ mạng của mình ở thế gian đã ngắn đi một ngày? Chúng ta thường mong cho thời gian qua đi thật nhanh để đến ngày hẹn bạn đi chơi, đến ngày tụ họp bạn bè, để nhanh chóng hoàn thành công việc trong một tháng hoặc trong một năm. Nhưng chúng ta không biết rằng một ngày trôi qua thì chúng ta đã giảm đi 1 ngày tuổi thọ trong cuộc sống này, một năm trôi qua có nghĩa là chúng ta đã giảm đi 365 ngày tuổi thọ ở nhân gian. Chúng ta có biết quý tiếc thời gian của sinh mạng không? Từ lâu nay, chúng ta thờ ơ, hời hợt, bỏ phí thời gian của sinh mạng.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Cái chết ngày một đến gần!”**. Một ngày đi qua là chúng ta đã tồn giảm đi một ngày của sinh mạng của mình. Chúng ta hãy phản tỉnh xem một ngày đi qua chúng ta đã làm được những việc gì! Chúng ta tích công bồi đức, tu tập để tăng tấn đạo nghiệp hay đang tạo thêm nhiều nghiệp tội khiến đạo nghiệp của mình một ngày tụt giảm? Nếu chúng ta không được nhắc nhở thường xuyên thì chúng ta cũng sẽ quên đi như bao nhiêu người khác đã từng quên. Chúng ta quên đi cho đến một ngày nhận ra: **“Ồ! Thì ra mình đã già rồi sao?”**. Khi đó, chúng ta còn rất nhiều việc cần làm, nên làm nhưng vẫn chưa làm xong. Có những việc cần làm thì chúng ta chưa khởi tâm để làm, chưa bắt đầu làm. Khi tuổi già đã đến, đầu óc không còn minh mẫn, thậm chí cái chết cũng đã gần kề mà chúng ta vẫn chưa làm được những việc cần làm. Cho nên Hòa Thượng nhắc chúng ta phải cảnh giác.

Lúc nhỏ, mỗi năm Tết đến, tôi cũng rất vui mừng vì được mặc áo đẹp, được Cha Mẹ lì xì mừng tuổi, được ăn những món ăn dân gian ở quê như bánh ít, ăn chuối, bánh cốm. Nhưng dần dần khi đã trưởng thành thì tôi không còn cảm thấy ngày Tết vui nữa vì tôi biết rằng thời gian của sinh mạng ngày một ít đi. Tôi phải tranh thủ mau mau làm gì đó để giúp ích mọi người. Ở tuổi này, tôi đã thấy thời gian còn lại của mình quá ít trong khi những việc cần làm nên làm thì quá nhiều. Người học đạo phải luôn phản tỉnh bản thân rằng thời gian còn rất ít mà mình chưa làm được gì cho chúng sanh.

Hòa Thượng nói một câu khiến tôi rất chấn động: **“Thọ mạng thì ít đi, nghiệp chướng lại tăng thêm, có gì vui đâu! Chúng ta phải cảnh giác! Nghiêm khắc mà nói, thật sự là đáng buồn hơn là đáng**

vui”. Chúng ta quán chiếu lại thì thấy thời gian sống ít đi, tội nghiệp ngày càng dày hơn. Cho nên chúng ta ngày ngày phải phản tỉnh, giờ giờ phải phản tỉnh, mỗi phút mỗi giây đều phải phản tỉnh! Nếu không phản tỉnh thì chúng ta mãi chìm ở trong tập khí của chính mình, “*tài sắc danh thực thù, tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si mạn*” cứ thế mà trôi chạt chúng ta.

Hòa Thượng nói: “**Người thế gian điên đảo cho nên khi gặp những việc đáng buồn thì lại chúc mừng nhau!**”. Thí dụ ngày Tết, chúng ta gặp nhau thì chúc mừng: “*Chúc mừng năm mới, vui vẻ, phát tài!*”. Chúng ta không biết rằng đến ngày Tết chính là thời gian của sinh mạng đã ít đi một năm. Một năm có 365 ngày, nếu chúng ta sống 100 năm thì chỉ có 36.000 ngày.

Hòa Thượng nói: “**Việc chân thật đáng chúc mừng thì chúng ta lại quên sạch. Nếu chúng ta ngày một tan nhạt đi những việc thế gian, đạo tâm ngày một thêm lớn thì đó mới là việc đáng vui**”. Có nghĩa là những việc đáng làm, những việc làm có thể giúp tăng tấn đạo nghiệp thì chúng ta lại lơ là, thậm chí quên lãng.

Sáng nay tôi đọc tin nhắn thì thấy có người gửi cho tôi một bức thư cảm ơn rất dài. Họ nói: “*Con sống ở nước ngoài, năm nay con cũng đã hơn 40 tuổi. Máy chục năm rồi con mới trở về quê hương. Lần đầu tiên được trở về với Cha Mẹ, cảm giác vui mừng rất khó tả, con gãi lưng cho Mẹ hàng giờ mà không biết mỏi. Nhờ văn hóa truyền thống mà con mới có được niềm vui đó!*”. Từ lâu chúng ta chìm đắm trong danh lợi, chìm đắm trong “*năm dục sáu trần*”. Bây giờ, đối với “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*năm dục sáu trần*”, chúng ta tan nhạt đi, đam bạc đi thì chúng ta mới cảm nhận được những điều rất tốt đẹp.

Hòa Thượng nói: “**Thời gian của sinh mạng ngắn ngủi như vậy mà chúng ta mãi chìm đắm trong danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần. Những thứ này là nhân duyên đưa chúng ta đến sáu cõi luân hồi. Nhưng người thế gian mê hoặc điên đảo, ngày ngày đều đang tham sân si mạn, ngày ngày đều đang tạo nghiệp luân hồi. Vậy thì có gì đáng vui đâu!**”.

Một bài cảnh sách của nhà Phật đã nhắc: “**Ngày nay lại đã qua rồi, mạng đang tụt giảm như cá ở trong ao nước đang cạn dần. Cá ở trong ao nước cạn thì có gì vui đâu!**”. Chúng ta quán sát xem mình có giống như cá ở trong ao nước cạn không? Khi xưa tôi rất trẻ trung nhưng bây giờ tôi đi đến đâu thì mọi người đều gọi tôi là chú bác, thậm chí có người gọi là ông. Mấy hôm nay tôi đến tham gia các lớp học ở các trường thì các Cô giáo đều nói: “*Nào, chào ông đi con!*”. Tuổi tôi đã xế chiều rồi, sinh mạng đã ngắn ngủi rồi! Nếu tôi không nỗ lực phấn đấu thì thời gian sẽ không còn kịp.

Hòa Thượng nói: “**Mỗi chúng ta đều biết mạng người là ngắn ngủi. Mỗi chúng ta đều biết cái chết ngày một gần kề nhưng những bả danh lợi, mật ngọt của năm dục sáu trần làm chúng ta quên đi rằng ta sẽ phải chết, ta sắp chết rồi!**”.

Chúng ta không khởi được tâm cảnh giác. Ngày ngày sự vô thường đang tàn phá sinh mạng của chúng ta nhưng chúng ta hàng ngày vẫn đang mê hoặc điên đảo, vẫn đang chìm đắm trong “*năm dục sáu trần*”. Ngày ngày trong đầu chúng ta cứ nghĩ đến chuyện phải kiếm nhiều tiền, tiền chưa đủ nhiều để nghỉ ngơi. Ai cũng nghĩ rằng họ phải tranh thủ kiếm tiền, khi có đủ tiền rồi mới nghỉ dưỡng nhưng có nhiều người kiếm chưa đủ số tiền họ muốn thì đã chết rồi.

Người thế gian hiểu sai, họ cho rằng con người sống được là nhờ tiền, họ không hiểu được rằng người sống được là nhờ phước chứ không phải nhờ tiền. Hòa Thượng đã chứng minh cho chúng ta thấy trong suốt hơn 40 năm Ngài không cầm tiền nhưng cuộc sống của Ngài vẫn tốt, Ngài vẫn làm rất tốt mọi việc Phật sự, mọi việc lợi ích chúng sanh. Mọi việc đều rất hanh thông, không hề có chướng ngại.

Lúc Thầy Hồ Tiêu Lâm còn tích cực tham gia điều hành công ty thì doanh thu vẫn như thế. Khi Thầy Hồ tích cực tu tập, không trực tiếp tham gia điều hành công ty thì doanh thu tăng lên gấp rưỡi, thậm chí gấp đôi. Gần đây, trong chuyến đi Nha Trang, tôi nói chuyện với một anh còn rất trẻ. Anh ấy nói: “*Bốn năm nay con không trực tiếp điều hành công ty, con giao hết mọi việc cho nhân viên quản lý để con có thời gian tu học*”. Tôi hỏi: “*Từ ngày anh không trực tiếp quản lý công ty nữa thì doanh thu giảm hay tăng?*”. Anh trả lời ngay là doanh thu lại tăng lên. Vậy thì đúng là người sống vì phước.

Chúng ta sống ở thế gian này cứ nhận giả làm thật, lơ là cái thật, thậm chí đánh mất đi cái thật. Bởi vậy Hòa Thượng nói rằng chúng ta mỗi ngày đều đang mê hoặc điên đảo. Thời gian sinh mạng của chúng ta đang dần ngắn đi giống như nước ở trong ao cá đang cạn dần rồi nhưng chúng ta vẫn không phản tỉnh. Chúng ta vẫn đang chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tài sắc danh thực thù*” mà không phản tỉnh. “*Thực*” là ăn, “*thù*” là ngủ. Chúng ta vẫn đang chìm đắm trong ăn và ngủ mà không phản tỉnh.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta vẫn đang chìm đắm ở trong những cái giả nhưng lại cho nó là thật***”. Trong “*Kinh Kim Cang*”, Phật đã nói: “***Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng***”. Tất cả những gì có hình tướng đều là giả, không phải là thật. “*Tài sắc danh thực thù*” không phải là thật nhưng chúng ta vẫn chìm đắm, chấp trước, truy cầu, thậm chí truy cầu hết sức khẩn trương.

Hòa Thượng nói: “***Có người còn đến mức không có cảm giác là cái chết đã gần kề rồi, thậm chí họ đã chết rồi mà vẫn còn chưa có cảm giác, vẫn còn chưa biết là mình đã chết***”.

Tôi đã từng nghe có người nói rằng họ có cảm giác rất rõ ràng về cái chết. Họ biết cái chết đã đến chân rồi, cái chết đã đến đầu gối rồi, cái chết đã lên tới bụng rồi, cái chết lên tới cổ rồi. Nếu chúng ta là người định tĩnh thì chúng ta đều cảm nhận được việc này.

Hòa Thượng nhắc: “***Nhất định phải đề cao cảnh giác, phải rõ ràng tường tận sinh mạng là vô thường, thời gian của sinh mạng là ngắn ngủi thì sau đó mới chân thật nắm lấy thời gian ngắn ngủi, tạm bợ này mà buông xả cái giả, phải chân thật tu lấy cái thật. Cái thật chính là lão thật niệm Phật cầu***

sinh Tịnh Độ”. Chỉ có niệm Phật cầu sinh Tịnh Độ mới là cái thật. Tất cả những thứ ở thế gian, “*tài sắc danh thực thù*” đều là giả.

Hiện nay, nhiều người niệm Phật chúng ta coi việc niệm Phật cầu sinh Cực Lạc chỉ là việc phụ, việc tranh danh đoạt lợi, chìm đắm trong ngũ dục là thật. Chúng ta rất đáng thương! Lão Cư sĩ Lý Bình Nam nói: “***Đáng sanh tử như thế nào thì vẫn phải sanh tử như thế đó. Đáng đọa lạc như thế nào thì vẫn phải đọa lạc như thế đó!***”. Phật Bồ Tát cũng không thể can thiệp được nhân quả của chúng sanh. Chúng ta ngày ngày vẫn tạo nghiệp nhân luân hồi cho nên bị luân hồi trôi buộc. Chúng ta ngày ngày vẫn tạo nghiệp nhân sinh tử cho nên bị sinh tử ràng buộc. Không thể khác được!

Hòa Thượng nói: “***Chỉ khi nào bạn hoàn toàn cách ly nghiệp nhân của luân hồi, nghiệp nhân của sinh tử thì bạn mới không bị nghiệp nhân của luân hồi sinh tử bó buộc***”. Hòa Thượng dạy chúng ta phải buông bỏ tất cả những cái giả, chỉ tu cái thật. **Cái thật chính là một lòng niệm Phật cầu sinh Tịnh Độ**. Đây là việc lớn nhất, là việc trọng đại nhất, là việc chính yếu trong đời. Tất cả những việc khác chỉ là thứ yếu.

Khi chúng ta nghe được sự nhắc nhở này thì chúng ta phải cảnh giác xem hiện tại chúng ta đang ở trạng thái nào, tâm cảnh của chúng ta đang ra sao. Tâm cảnh của chúng ta đang là “***một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng, một lòng một dạ hướng đến Tây Phương***” hay chúng ta vẫn đang chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*năm dục sáu trần*”?

Hòa Thượng nói: “***Tạo nghiệp luân hồi thì vẫn phải luân hồi, cắt đứt đi nghiệp luân hồi thì chúng ta mới không đi vào luân hồi***”. Tôi nhớ Hòa Thượng từng nói: “***Tự tác tự thọ***”, tự mình làm, tự mình chịu. Chúng ta đã tạo nghiệp luân hồi thì phải đi vào luân hồi. Nếu chúng ta không muốn đi vào luân hồi nữa thì phải cắt đứt nghiệp luân hồi. Nghiệp luân hồi là chúng ta vẫn chìm đắm trong “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, ngày ngày vẫn hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, vẫn khởi “*tham sân si mạn*”.

Nội tâm tu hành của chúng ta rất quan trọng. Ngày ngày chúng ta được tu tập là ngày ngày được nhắc nhở. Ngày ngày chúng ta cần học tập để ngày ngày chúng ta được đánh thức, không bị u mê. Nếu không học tập hàng ngày thì chúng ta dễ bị u mê bởi mật ngọt của năm dục. Chúng ta đi xe sang vẫn cảm thấy thích, ở nhà sang vẫn cảm thấy êm đềm hơn, tiền bạc nhiều vẫn cảm thấy an tâm hơn. Đó chính là mật ngọt. Chúng ta cắt đứt nghiệp luân hồi, chỉ tạo nghiệp vãng sanh tức là tịnh nghiệp. Chúng ta phải một lòng một dạ niệm câu “***A Di Đà Phật***”, hướng về Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng nói: “***Hàng ngày người ta nghĩ đến tiền thì tiền cũng đến. Hàng ngày người ta vẽ ngựa mà đi ngủ cũng biến thành ngựa. Vậy chúng ta toàn tâm toàn lực nghĩ đến Phật thì không biến thành Phật sao?***”. Người xưa kể câu chuyện về một người chuyên vẽ ngựa, ngày ngày ngắm con ngựa. Một hôm, khi ông đang ngủ trưa, người vợ vén màn ra thì nhìn thấy con ngựa đang ngủ trên giường nên sợ hãi thất kinh hồn vía. Khi ông giật mình tỉnh giấc thì liền biến trở lại thành người.

Khi đến bất cứ nơi đâu, tôi luôn phải sắp xếp một vị trí để tôi có thể học tập, chia sẻ. Đó là việc quan trọng hàng đầu. Trước đây tôi thường bắt đầu lên đường lúc 1h khuya, 2h khuya nhưng bây giờ nếu đi vào thời điểm đó thì lúc 5h sáng tôi không thể lên chia sẻ trên Zoom được. Vì vậy bây giờ sau 6h sáng, sau khi kết thúc lớp học thì tôi mới bắt đầu di chuyển. Tôi đặt thời gian học tập lên hàng đầu vì tập khí của chúng ta rất sâu nặng, nếu một ngày không được nhắc nhở thì đạo tâm, tín tâm, nguyện tâm của chúng ta sẽ bị mai một. Từ lâu tôi đã nghiêm túc giữ gìn thời khóa học tập này. Người khác có thể lơ là, xem thường nhưng tôi rất nghiêm túc, rất xem trọng giờ học tập này. Dù chúng ta đã tu mười năm, đã niệm Phật mười năm, đã ăn chay mười năm rồi nhưng chúng ta đừng vội chủ quan. Tất cả những việc làm hiện tại của chúng ta chỉ là hình thức chứ chưa phải là nội tâm.

Người xưa nói: ***“Chỉ cần ba ngày chúng ta không được nhắc nhở thì chúng ta đã hoàn toàn khác”***. Thầy Chung Mao Sâm (*Pháp sư Định Hoằng*) nói: ***“Người xưa tâm còn thanh tịnh, chưa bị ô nhiễm như người ngày nay. Chúng ta ngày nay mức độ ô nhiễm rất nặng, chỉ cần một ngày không được nhắc nhở thì nhìn vào chúng ta đã thấy sự khác biệt, mặt mày đã thay đổi rồi”***.

Bài học hôm nay cũng rất chấn động! Hòa Thượng nhắc nhở giúp cho chúng ta tỉnh ngộ. Ngài nói: ***“Cái chết ngày một gần kề!”***. Đó là sự nhắc nhở vô cùng quý báu! Cái chết đã gần kề rồi! Chúng ta hãy phản tỉnh xem: Ngày ngày chúng ta đang nỗ lực tiến tới vãng sanh Cực Lạc hay ngày ngày chúng ta đang nỗ lực tiến tới luân hồi sinh tử, đọa lạc sáu cõi? Chúng ta đang nỗ lực đi vào vòng sinh tử hay nỗ lực vượt thoát sinh tử?

Mấy ngày qua, tôi đi ra ngoài tiếp xúc với nhiều người. Nhiều người khen ngợi, tán thán tôi. Nếu chúng ta không được nhắc nhở thì hư danh đã làm mờ đi đạo tâm, tín tâm, nguyện tâm của chúng ta khiến chúng ta rất dễ chìm đắm trong hư danh. Hôm nay chúng ta đã được học, đã được nhắc nhở thì phải đề cao cảnh giác, phải phản tỉnh, kéo tâm mình lại, không chạy theo danh vọng lợi dưỡng hư ảo. Nếu chính mình không nỗ lực thì ai nỗ lực giúp mình đây?

Tôi đang ở thành phố Hồ Chí Minh. Khí hậu ở đây đang rất nóng. Hôm qua tôi đã làm việc cả ngày, hôm qua tôi cũng vừa tiêm vắc-xin phòng Covid. Mọi người sợ tôi bị mệt nên dặn tôi phải ăn uống rất nhiều thứ bổ dưỡng. Tôi vẫn tỉnh táo như thường. Tôi luôn nhắc nhở chính mình phải học tập nghiêm túc, lúc nào rảnh mới được bệnh. Đó là ý chí của mình, mình phải xếp đặt như vậy. Nếu hôm qua tôi nghĩ rằng ***“mình tiêm xong sẽ mệt, sẽ phát sốt”*** thì chắc chắn tôi sẽ bị sốt. Nhưng tối hôm qua, tôi tự nhắc nhở mình phải dạy đúng giờ để học tập. Tối hôm qua tôi đi ngủ sớm từ 20h30', hôm nay tôi dậy lúc 3 giờ sáng. Tuy tay của tôi vẫn bị đau không nhắc lên cao được nhưng tinh thần hoàn toàn tỉnh táo. Đây chính là chúng ta dùng ý chí để tự định đặt cho mình.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!